

Sygn. akt II CSK 759/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Gminy Pobiedziska
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad
w Warszawie Oddział w Poznaniu
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 4/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 marca 2014 r. Strona powodowa wskazała, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 460, dalej jako u.d.p.), jak również, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 5 u.d.p., i przepisów prawa procesowego.

Nie jest możliwe jednoczesne wskazanie, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz że skarga kasacyjna oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta budzi poważne wątpliwości, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste. Strona powodowa nie wskazała też, na czym ma polegać „oczywistość” zasadności skargi kasacyjnej i nie przedstawiła argumentów wykazujących, że istotnie jej skarga jest oczywiście uzasadniona (por. w związku z tym postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że strona pozwana nie dostrzegła tego, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadą powodującą odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskowała o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).